

Marian Płachecki

"Dramaturgia dziennika radiowego", Marian Płachecki, "Dialog" nr 7 (1975) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 19/1 (59), 149

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(I) PŁACHECKI Marian: Dramaturgia dziennika radiowego. "Dialog" 1975 nr 7 s. 137-143.

Skrócona wersja referatu wygłoszonego na XIII Konferencji Teoretycznoliterackiej w Świnoujściu. Autorowi chodziło o zarysowanie norm semantyki dzienników radiowych. Naczelną jej zasadę - postulat: komunikowalnie o komunikowalnym - omawia autor przedstawiając właściwe dziennikom ujęcie przestrzeni, "personologię", listę tematów i szablonów tematyczno-fabularnych, konstrukcję czasu ("konwencja płytkiej przeszłości"). Zasady klasyfikacji porządkujące materiał informacyjny dzienników są ściśle ze sobą związane, przy czym powiązania te sprowadzają się do przeciwstawienia: "kraj" - "świat".

BP/59/11

M.P.

(I) REK Jan: O narracji filmowej w kontekście współczesnych badań teoretycznofilmowych. "Acta Universitatis Lodzensis". Nauki Humanistyczno-Społeczne nr 2, Łódź 1975, s. 137-155.

Artykuł jest próbą ujęcia zagadnienia narracji filmowej w perspektywie dokonujących się obecnie zmian w teorii filmu. Współczesna krytyka filmu sytuuje się, zdaniem autora, w ramach dwóch orientacji: jedna z nich rozważa związki filmu z określoną obiektywnie rzeczywistością, druga - rozpatruje sztukę jako system, a raczej jako system systemów. W obrębie pierwszej rozważany jest problem, czy film jest reprodukcją, czy znakiem. W obrębie drugiej - czy film posiada odrębny język. Druga część rozważa proces integracji zauważalny w nauce o kulturze i produktach artystycznej działalności człowieka. Upatruje w tym procesie szansę przełamania lokalnego i przyczynkarskiego charakteru badań nad filmem. Trzecia część poświęcona jest szczegółowej analizie koncepcji Ch. Metz'a i M. C. Ropars-Wuilleumiera - pionierów badań nad narracją filmową.

BP/59/12

M.O.-Ł.